

Han nævnede f. Eks. den Bestemmelse, at den sigtede skal kunne tilbagekalde en Tilstaaelse. Det er en meget god Bestemmelse. Men naar Dommeren tillige er Anklager, Undersøger, saa betyder den Bestemmelse ikke saa meget, som den højtærede Justitsminister giver det Udseende af. Dommeren, der tillige er Undersøger og derved i Virkeligheden ogsaa Anklager, vil rent psykologisk paavirkes af Tilstaaelsen, af den Kendsgerning, at der har været en Tilstaaelse, selv om den paa et senere Trin kaldes tilbage. (*Sveistrup*: Dommeren er ikke Undersøger). Dommeren bliver faktisk Undersøger (*Sveistrup*: Men det er ikke den samme) ved Underretten. Kravet om, at de tre Funktioner i Retsplejen: Anklagemyndigheden, Forsvarsmyndigheden og Domsmyndigheden skarpt skulle adskilles, saadan som Folketinget har vedtaget Gang paa Gang, er opgivet i det her foreliggende Forslag.

Men, siger Justitsministeren, der gennemføres andre Garantier, bl. a. den, at den bestaaende Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest udvides. Det er en lille Tilbygning til Folketingets gamle Forslag, som jeg i og for sig kan glæde mig over. Ærede Medlemmer ville vide, at man fra socialdemokratisk Side i de senere Aar dels ved et Lovforslag dels ved en Forespørgsel har rejst dette Spørgsmaal om en Forbedring af den gældende Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest, uden at denne Sag er kommen til Behandling her i Tinget. Nu kommer den altsaa paa en Maade til Behandling, idet Justitsministeren stiller et Forslag derom paa det her foreliggende Retsreformforslag; jeg kan i og for sig glæde mig derover, dog maa jeg mene, at dette Forslag fra Justitsministerens Side ikke gaar langt nok. Tanken deri gennemføres i Virkeligheden ikke konsekvent.

For Tiden er Stillingen den, som ærede Medlemmer vide, at den, der har været underkastet Varetægtsarrest og ønsker Erstatning derfor, skal kunne bevise, at han har været uskyldig. Nu vender Justitsministeren det meget rigtigt om og siger: Nej, naar der kræves en saadan Erstatning, skulle Domstolene bevise, at den vedkommende er skyldig, ellers faar han Erstatning. Det er rigtigt, men der gøres en Undtagelse: Hvis Dommerne finde, at der er grundet Mistanke om, at den anklagede har været skyldig, kan han, selv om han ikke er dømt, dog ikke faa tilkendt Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest. Jeg maa beklage, at Justits-

ministeren lader dette Punkt blive staaende, som det her er formet, og altsaa ikke tager Konsekvensen af sin egen gode Tanke. Man faar, hvis dette Punkt gennemføres, nogle underlige Mennesker, nemlig Mennesker, der ikke ere dømt, altsaa ere fuldkommen hæderlige Mennesker, men som dog ikke kunne faa Erstatning for den Uret, der er gjort dem ved Varetægtsfængslet, fordi Domstolen finder, at der dog har været grundet Mistanke nok til at arrestere dem, men ikke tilstrækkelig Grund til at dømme dem. Det bliver nogle underlige Mennesker, der paa den Maade komme til at gaa rundt iblandt os, og det stemmer ikke med sunde Principper for en god Retspleje at indføre en saadan Halvhed. Nu kan man dog ikke uden videre, fordi en Mand har faaet sit Krav om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest afvist, gaa ud fra, at han nærmest er skyldig, thi vi vide, hvor uretfærdig den gamle Lov — jeg tror af 1888 — er, idet den kræver Bevis for Uskyldigheden. Men efter den ny Ordning vil der komme til at gaa omkring mellem os nogle Mennesker, som vel ikke ere dømt, men som dog have en grundet Mistanke hængende over sig. Dette Punkt bør absolut forandres, før det vinder Tilslutning hos dette Tings Flertal.

Saa siger den højtærede Justitsminister: Ja, men der indføres den ny Garanti, at Paakendelsen af Sager om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest eller uberettiget udstaaet Straf foregaar for Nævninger. Jeg erkender, at det er en god Udvidelse af Nævningeinstitutionen, at saadanne Sager føres for Nævningedomstole, men der er den lille Ting at mærke derved, at Nævningerne skulle dømme efter Loven. Det er en Garanti for den, der kræver Erstatning, at hans Sag skal paakendes af Nævninger — det erkender jeg — men i Loven staar der, at hvis der er grundet Mistanke om, at han berettiget er underkastet Varetægtsarrest, maa han ingen Erstatning faa, og Nævningerne ere edsforpligtede til at dømme efter Loven. Garantien bliver derfor ved nærmere Eftersyn ikke saa meget værd, som Justitsministeren maaske i sit Forslag kan give det Udseende af. Det er altsaa en lille, dog ingenlunde helt god Udbygning, der ved Justitsministerens ny Forslag er føjet til Folketingets gamle Forslag, men det er en lille Udbygning, der efter min Mening paa ingen Maade kan erstatte, at en Hovedfløj af Folke-